USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupený Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. prosince 2016, č. j. OAM-807/ZA-ZA13-ZA14-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. dubna 2018, č. j. 29 Az 1/2017 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Těšitelovi, advokátu, se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byly obavy z násilí ze strany arménského svazu neslyšících kvůli sporu žalobce s prezidentem tohoto svazu vyvolaného úspěchem žalobce na výstavě fotografií. Dle názoru žalovaného však tato skutečnost neodůvodňuje udělení azylu ani doplňkové ochrany.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud zjišťoval, zda účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zástupce žalobce na výzvu soudu sdělil, že žalobce na jeho výzvy nereaguje, z procesní opatrnosti však požádal o nařízení jednání. Krajský soud v rámci přípravy jednání zjistil, že žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a od té doby není místo jeho pobytu známo. Na adresu,

kterou žalobce udal jako místo svého pobytu v případech opuštění pobytového střediska, se mu předvolání k jednání rovněž nepodařilo doručit, na jednání tak byl přítomen pouze jeho zástupce. Krajský soud proto s odkazem na § 33 písm. b) a e) zákona o azylu řízení o žalobě v záhlaví označeným usnesením zastavil.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“), respektive jeho zástupce, podal proti usnesení o zastavení řízení včas kasační stížnost. Odkazoval na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a zdůrazňoval, že v usnesení o zastavení řízení pro neznámý pobyt žadatele o azyl musí být přezkoumatelným způsobem popsán postup krajského soudu při zjišťování místa pobytu žadatele, přičemž kroky krajského soudu musejí být dostatečné ke zjištění skutkového stavu. Stěžovatel též namítal, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, pouze opakoval žalobní tvrzení a závěry žalovaného. Žalovaný měl dle názoru stěžovatele pochybit při zjišťování skutkového stavu.

[4] Žalovaný v postupu krajského soudu žádné pochybení nespatřuje. Soud se pokusil stěžovatele zastihnout na všech myslitelných místech a jeho usnesení je odůvodněno srozumitelně. Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného zástupci stěžovatele na vědomí.

[5] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[6] Je nutno předeslat, že v kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení lze uplatňovat toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrdit nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Tento důvod sice může zahrnovat i vadu řízení před soudem či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128), nemůže však jít o nepřezkoumatelnost spočívající v opomenutí žalobního bodu, neboť v tomto případě se soud žalobními námitkami vůbec nezabývá (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54). Stejně tak se v nynějším řízení nelze zabývat tvrzeným pochybením při zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitky ohledně pochybení krajského soudu při zjišťování místa pobytu stěžovatele a námitky zpochybňující přezkoumatelnost napadeného usnesení v tomto směru, jsou formulovány nanejvýš obecně a není zcela zřejmé, co přesně stěžovatel krajskému soudu vytýká. Jde však o vady, k nimž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto se s touto částí kasační stížnosti ve stručnosti vypořádá.

[7] Krajský soud zastavil řízení proto, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele [§ 33 písm. b) zákona o azylu] a stěžovatel se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil [§ 33 písm. e) zákona o azylu]. Nejvyšší správní soud připomíná, že je povinností soudu zastavit řízení, dojde-li k naplnění některé z hypotéz § 33 zákona o

azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67). Smyslem tohoto postupu přitom je *„umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45). Krajský soud přitom zjistil, že stěžovatel se nezdržuje ani v pobytovém středisku (které svévolně opustil), ani na adrese, kterou dříve nahlásil jako místo, kde se bude zdržovat v době opuštění pobytového střediska na propustku, což bylo pro zjištění místa pobytu stěžovatele zcela dostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2012, č. j. 4 Azs 12/2012 - 32).

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 10. ledna 2017, č. j. 29 Az 1/2017 - 15 ustanoven zástupcem advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši jeho odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu